

Animae Lanceam

Czy nie jest ci obcym, człowieku; Splot myśli, natchnień, ton wieków; Epoki kierunek, w której nikniesz; Co przykryje twe wnętrze, nim znikniesz?

ANIMAE LANCEAM

Czarne Słońce we mnie
Krwistoczerwony Księżyc nade mną
A otchłań spowija mnie swym bezkresem

Gdzież znajdziesz wytchnienie, szukająca duszo
W oceanie rzeczy, które cię nijak nie ruszą?

Więc powstań feniksie!
By iść dalej
By znaleźć cel
Tobie niedany

Nie możesz spocząć, bo cię wicher niesie
Boś jest umoczony cały w aloesie
Więc jaka twa wola, by skończyć swe życie?
Wszak odrodzenie przyjdzie należycie

Śmierć utrapieniem
Namiętność wytchnieniem
Życie katorgą
A ty płacisz za wszystko
I zostajesz z niczem, z magnolią
Marsz wyzwoleniem, zgietku odrzuceniem
Spokój stagnacją i chaosu uosobieniem
Czy mam być li tylko szczęśliwych gradacją?

Pośród śniegu, pośród lodu
Brnę dalej, jak za młodu
Ni z orłów, ni z osłów
Ja z nieumarłych koryfeuszy rodu
Śnieg mnie zaproszy
Ale czy da ukojenie grobu?

Cienie już przyszły
Nastał dzień błądy
Nie dają mi spać, nie dają mi rady
Nieaktywne zwykle, nie szukają zwady
Czy ktoś dziś szuka zbawiennej mi zagłady?

Nie chcę już istnieć, chcę być zamartym
Unicestwionym, światu wydartym
Mą wolą nie żyć w żadnym wymiarze
W żadnym aspekcie, przestrzeni marzeń

Pragnę wielkości, majestatyczności
Chcę obcować z konstruktami ogromnej wielkości
Ujarzmić słońce, niszczyć światy
To mą radością, ekspiacją jak z waty
Doznawać harmonii, piękna muzyki

Z jej pomocą niewolić ogniki
Co tłą się w tym świecie niepoznane
Barbarzyńskie i nieokrzeseane
Tajemnicze, bardzo stare
Co podobne do mnie, do mej duszy
A śnieg dalej na mnie prószy

Wszystko za długo, wszystko niepotrzebnie
Wszystko na wyrost, wszystko to zwiędnie
Nieistotne, smutne rzeczy
Bo tylko człowiek w nie wierzy
Tylko człowiek zamienia je w żar
Czy zaprzeczysz?

Czym kreacja, czym jest stworzenie?
Czy to tylko pojedyncze zdarzenie?
Czy matematyka konstruuje je od podstaw?
Czy filozofia nadaje im znaczenie?
Czy można istnieć tylko w sferze myśli?
Czyśmy zapomniane bogi, czy myśmy gdzieś zawiśli?
Na rozstaju dróg. Czy nam umknęło?
W tworzeniu wszelkich miraży
Że możemy wszystko, lecz zapomnieliśmy?
Czy my z nieskończoności stworzeni i jej pożądamy?
Nie dostrzegając, że w nas jest już wszystko?

Księżycu młody, Słońce ty moje!
Daj mi krwi, daj mi swe promienie!
Unurzaj mnie w morzu swej gnuśności!
Obdarz mnie energią swej szalonej radości!
By nie zapomnieć, by pamiętać!
By bić wrogów! Nie chcę się wcale opamiętać!
By im odebrać wszystko, by mój ogień ich przydusił!
W szale skonać! I powracać raz za razem jak fantom.
Żeby odzyskać wszystko to, co moje!
A co świat mi skruszył, gdy tonąłem.
Ale któż mym wrogiem, gdzie wici wołanie?
Ojczyznę wolną, racz mi wrócić, Panie.
Księżycu, opleć mnie swą błogością!
Słońce, trwaj ty we mnie!
Me jedyne radości, me jedyne westchnienie

A jednak trwam
I na me zawołanie
Zostaje surowość i oczekiwanie
I co się teraz stanie, co się teraz stanie?

Jedną mam tylko prośbę, jedno staranie
Dla Księżyca - troskę, dla Słońca - głaskanie
Więc i niech całego mnie ktoś w końcu skruszy
Przebijcie mój bok, włócznie mej duszy.

Autor: koryfeusz_ksiezycyca

Artykuł pobrano ze strony eioba.pl